

niet geweten te hebben, dat ze zich reeds van een cavalier had voorzien, daar hij anders gaarne die plaats had ingenomen.

Met moeite bedwingt de ander zijn lust om hem een slag in het hatelijk brutale gezicht te geven, doch hij bedenkt, dat hij haar naam juist daardoor nog meer in opspraak zal brengen. Daarom geeft hij zeer koel en uit de hoogte ten antwoord, dat hij slechts den plicht vervult, die op elk fatsoenlijk man rust, namelijk eene onbeschermdede vrouw voor beledigingen te vrijwaren.

Met eene tweede spottende buiging en een onbeschaamd: „Dank u wel voor het ontvangen lesje in de beleefdheid,” verwijdert de op zijn plaats gezette zich, terwijl hij erg zijn best doet, zich na zijne nederlaag trotsch en onverschillig te toonen.

Hij, die zoo grootmoedig hare partij op zich nam, keert zich nu tot haar. Hij ziet hoe ze zich op de lippen bijt, om de opkomende tranen terug te dringen, en terwijl hij beleefd voor haar buigt en hartelijk medelijden duidelijk in zijn oogen te lezen is, stelt hij zich aan haar voor. „Maurice du Pré, luitenant ter zee 1ste klasse,” er bijvoegende, om haar het spreken te besparen: „Uw naam is Herlof, als ik het wèl heb?”

Ze knikt toestemmend het hoofd, nog steeds strijdende met de tranen, die met alle geweld te voorschijn willen komen.

Als hij ziet hoe zenuwachtig ze is, begint hij met vriendelijke stem over allerlei onderwerpen te spreken, om haar zodoende den tijd te laten zich wat te herstellen.

Langzamerhand bepalen zich hare antwoorden ook niet meer tot het korte „ja” of „neen,” en gelukt het hem eindelijk haar weer kalm en rustig te hooren spreken. Dan groet hij haar vriendelijk, terwijl hij voorgeeft nog het een en ander in zijne hut te moeten schikken. Doch in werkelijkheid is hij bevreesd anderen weer aanstoot te zullen geven, wanneer hij zich te lang met haar alleen bezighoudt. In alle geval weet ze nu, dat ze op hem kan rekenen en zullen die onbeschaamde kwājongens, zooals hij hen bij zichzelf noemt, het niet meer wagen haar lastig te vallen.

Ze ziet de forsche, manlijke gestalte na tot hij verdwenen is. Neen, het is niet mogelijk dat hij ook tot die soort mannen behoort, die ze zoozeer verafschuwt. Zelfs zij, met haar weinige menschenkennis, gevoelt dat er geen lage, wreede hartstochten kunnen schuilen achter dat breede, verstandige voorhoofd. Die donkere oogen zeggen duidelijk, dat hij zich voordoet zooals hij werkelijk is, rondborstig en eerlijk. Dezelfde aandrif, die ook zij gevoelt om voor zwakkeren en kleineren dan zij zelve is in de bres te springen, wanneer die mishandeld of geplaagd worden, heeft hem aan hare zijde geplaatst, toen hij haar voor de tweede maal weerloos zag tegenover booze kwaadwilligheid.

Terwijl ze nu naar de zee blijft staren, die schittert onder de felle zonnestralen, voelt ze dat iemand onafgebroken naar haar heen ziet. Ze keert zich om en bemerkt een meisje van ongeveer negen of tien jaar, dat haar met hare trouwhartige bruine kijkers met groote belangstelling staat aan te kijken.